

Čís. 4254.

Vyrovnačí řád.

Není závady, by dlužník, nabídnuvši věřitelům 35% ku splacení nejdéle do dvou let, nenabídl jim další větší kvotu k placení po delší než dvouleté době.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 828/24.)

Soud první stolice vyrovnání potvrdil, rekursní soud odepřel vyrovnání potvrditi. **Důvody:** Dle vyrovnacího návrhu má poslední 10%ní splátka z 45% vyrovnací kvoty býti splatna až dne 14. ledna 1927, takže celá vyrovnací kvota dle vyrovnání měla by býti splacena v delší než dvouleté lhůtě dle §u 3 (2) vyr. ř. a zákona ze dne 26. dubna 1923 č. 99 sb. z. a n. jedině přípustné. Příčí se tedy vyrovnací návrh zákonu (§ 50 č. 1 a 2 vyr. ř.). Dle citovaných zákonných ustanovení vyžaduje se totiž nejen, aby nabídnutá vyrovnací kvota byla nejméně 35%ní, nýbrž též, aby celá kvota byla nejpozději do 2 let splatna. Správnosti tohoto náhledu nasvědčují i motivy k vyr. řádu, kde výslovně vysloveno a odůvodněno, proč jakožto nejdelší lhůta platební se připouští pouze lhůta dvouletá pro celou vyrovnací kvotu, a přináší také účel vyrovnacího řízení s sebou, by se dostalo věřitelstvu kvoty co nejdříve a by se splatnost neprotahovala o celé roky. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Pokud se týče výkladu §u 3 (2) vyr. ř. ve spojení s čl. I. zákona čis. 99/23 sb. z. a n., nelze souhlasiti s výkladem rekursního soudu. Výklad ten byl by správným, kdyby vyrovnací dlužník nabídl věřitelům zaplacení sice větší než 35%ní, avšak jednotné kvoty jich pohledávek v době delší dvou let. Tato nabídka by odporovala předpisu čl. I. zák. ze dne 26. dubna 1923 č. 99 sb. z. a n. a byla by proto nepřípustnou. V tomto případě nabídl však vyrovnací dlužník vyrovnáním ze dne 10. dubna 1924 45%ní vyrovnací kvotu, kterou chce zaplatiti děleně: 5% dne 1. října 1924, 10% dne 1. dubna 1925, 10% dne 1. října 1925, 10% dne 14. ledna 1926 a zbytek 10% dne 14. ledna 1927, takže zákonem žádaných nejméně 35% bylo by zaplaceno ve lhůtě kratší, než v zákoně požadované lhůtě dvouleté, a jenom zaplacení zbytku na 35% bylo by oddáleno na další rok. Tím však zákonu zcela vyhověno, neboť bude zaplaceno nejméně 35% pohledávek do dvou let, jak zákon stanoví. Příčilo by se zejména zájmu věřitelů, by nesměli přijmouti větší než 35%ní kvotu, když dlužník je s to, by ji zaplatil, může však tak učiniti teprve po dvou letech.

Čís. 4255.

Exekuce na základě říšskoněmeckých exekučních titulů.

Povolení takovéto exekuce nepředchází v tuzemsku delibachní řízení, předepsané právem říšskoněmeckým.

Výkaz o doručení obsílky (opatření spor zahajujícího) do vlastních rukou povinného (osoby zmocněné jím povšechně k přijímání žalob), musí být písemně předložen. Nestačí výrok exekučního titulu, že se tak stalo.

Doložkou na rozsudku, že jest právoplatným, není vyhověno předpisu Šu 80 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 836/24.)

Na základě rozsudku pro zmeškání vyneseno zemským soudem v Berlíně, povolena byla pr v ý m s o u d e m vymáhajícímu věřiteli (berlínskému obchodníku) proti tuzemskému dlužníku exekuce. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Povolení exekuce na základě cizozemských exekučních titulů děje se dle Šu 82 ex. ř. bez každého dalšího řízení pouze po prozkoumání na základě po ruce jsoucího materiálu spisového, jsou-li splněny předpoklady §§ 79—80 ex. ř. Je-li exekuční žádání dle listin po ruce jsoucích odůvodněno, jest povoliti exekuci bez zavedení každého dalšího řízení. Především vyhledává se dle Šu 79 ex. ř., by byla zaručena vzájemnost státními úmluvami neb vyhláškami vlády, uveřejněnými v říšském zákoníku (nyní ve sbírce zákonů a nařízení). To se stalo smlouvou mezi republikou Československou a říší Německou o ochraně právní a o právní pomoci ve věcech občanských (čís. 130 sb. z. a n. z r. 1924, vládní vyhláška ze dne 25. června 1924 pod čís. 131 sb. z. a n.), která nabyta platnosti dnem 28. června 1924 a dle ní posuzovati dlužno přípustnost exekuce na základě exekučních titulů i před působností její vzešlých, poněvadž to smlouvou tou není vyloučeno. Tato vzájemnost není odvislou od řízení, jehož cizí stát za účelem připuštění exekuce na základě cizozemského titulu používá; stačí naopak k založení vzájemnosti jen, když se exekuce v cizím státě připouští. Proto je zcela bezvýznamno, že v říši Německé na základě rozsudku mimo obvod Německa vyneseno exekuce jen tehdy povolena býti může, byla-li na základě d e l i b a č n í h o řízení v říši německé provedeno exekuce prohlášena za přípustnou rozsudkem o vykonatelnosti (§§ 722, 723 a 328 něm. civil. řádu), neboť v čsl. státě řízení delibační zákonodárcem zavedeno nebylo, aby se započeti exekuce a nabytí priority exekučního práva zástavního nezdržovalo. Návrhu exekučnímu přiložený titul exekuční — kontumační rozsudek zemského soudu v Berlíně ze dne 17. května 1924 — opatřen je doložkou vykonatelnosti (právomoci) a je v něm potvrzeno, že žalovanému (straně povinné) žaloba dne 14. března 1924 doručena byla. Tím jsou vykázaný náležitosti Šu 80 čís. 2 a 3 ex. ř. Že by ostatní náležitosti Šu 80 čís. 1 a v Šu 81 čís. 1—4 ex. ř. splněny nebyly, z titulu exekučního nijak se nepodává a, poněvadž zkoumání soudu, exekuci povolujícího dle toho, co shora řečeno, nad přiložený listinný materiál jíti nemá, musí straně povinné, má-li za to, že jsou zde nějaké nedostatky, které by ve smyslu §§ 80 a 81 ex. ř. povolení exekuce bránily, ponecháno býti, by své případné námitky uplatňovala ve smyslu Šu 83 ex. ř. o d p o r e m proti povolení exekuce, což též současně s podaným rekuresem také učinila.

N e j v y š š í s o u d exekuční návrh zamítl.

D ů v o d y:

Názor stěžovatelův, že k povolení exekuce bylo třeba provést řízení deliabační, jak je tomu v Německu, sdíletí nelze a zásada vzájemnosti, které v těchto věcech šetřiti jest, nevyžaduje, že se povolení exekuce státi smí jen na základě téhož neb obdobného řízení, které druhý stát v těchto případech zachovává. V té příčině lze poukázati na důvody napadeného usnesení, jež vývody rekursu vyvráceny nejsou. Rekursu přiznati jest však úspěchu proto, že nejsou náležitě vykázaný podmínky Šu 80 čís. 2 a 3 odstavec druhý a třetí ex. ř. Dle Šu 80 ex. ř. v souvislosti s vyhláškou československé vlády ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. připojené ku smlouvě mezi Československou republikou a Německem o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských, vyhlášené pod čís. 130 sb. z. a n. z r. 1924, může býti návrhu na exekuci, opírajícímu se o výrok německého soudu, vyhověno toliko tentokráte: 1. odstavec první nepřichází v úvahu, 2. když dle nyní změněného a předpisu Šu 328 něm. civ. řádu soudního přizpůsobeného odstavce druhého cit. Šu žalovaný, který podlehl, jest československým státním příslušníkem a, nevstoupil-li do sporu, když mu obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, doručena byla buď osobně ve státě procesního soudu nebo v cestě právní pomoci se strany Československého státu, 3. když nález, dle předloženého o tom vysvědčení cizozemského soudního nebo jinakého úřadu není dle práva pro úřad tento platného již podroben opravnému prostředku, který by vykonatelnost stavěl. K odstavci druhému nyní požadovaný způsob doručení místo dřívější náležitosti doručení »k vlastním rukám« odpovídá předpisu Šu 106 c. ř. s. o doručování žalob, jímž se stanoví, že žaloby doručiti jest do vlastních rukou žalovaného anebo k rukám zástupce ku přijímání žalob zmocněného (t. zv. generálního zmocněnce). Výkaz o takovémto doručení musí býti při podání návrhu přiložen, kteréžto náležitosti však vyhověno není. V důvodech cizozemského rozsudku, tvořícího exekuční titul, jest sice uvedeno, že žalovaný prokázal, že žaloba byla nynější straně povinné dne 14. března 1924 doručena, leč tento rozsudečný údaj nemůže nahraditi úředního výkazu, ježto z něho nelze spolehlivě poznati, stalo-li se doručení způsobem v zákoně vyhledávaným. V tomto případě padá tento nedostatek tím spíše na váhu, ježto vymáhající strana sama ve svém vyjádření o odporu uvádí, že žaloba byla doručena dne 31. března 1924 do rukou vykázaného plnomocníka strany povinné, aniž je vykázano, že tento zástupce jest generálně zmocněn ku přijímání žalob pro ni. Cizozemský rozsudek neobsahuje dále úředního vysvědčení po rozumu Šu 80 čís. 3 ex. ř., neboť doložka, že jest rozsudek »právoplatným« a že se jeho vyhotovení vydává za účelem vnuceného vykonání, nevyhovuje přísně formelní náležitosti Šu 80 čís. 3 ex. ř.

Čís. 4256.

Sudiště dle Šu 88, odstavec druhý j. n., opodstatněné proti hlavnímu dlužníku, nevztahuje se na rukojmího, třebas byl rukojmím a plátcem.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 840/24.)